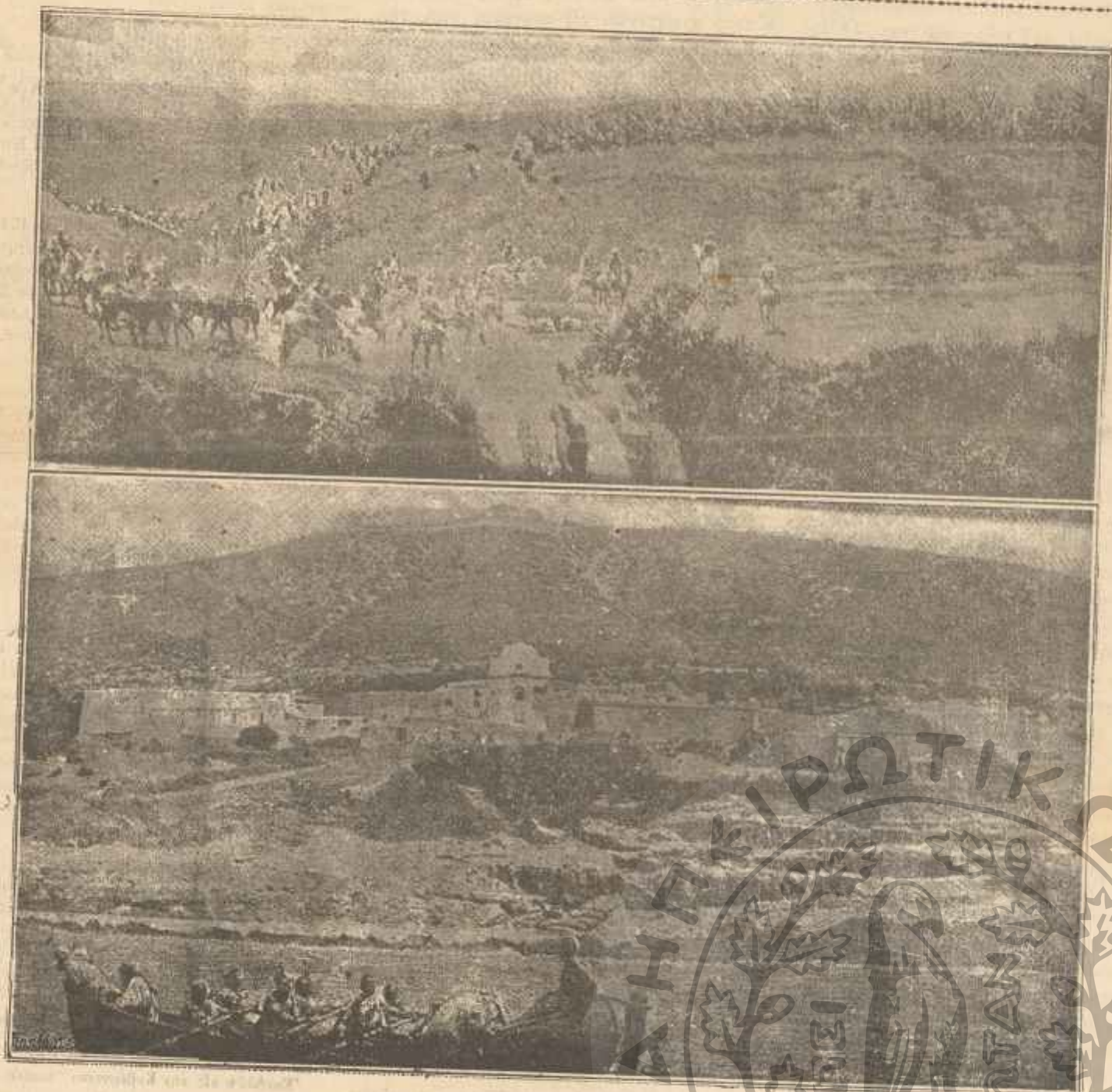

'Απ' Όλα

Τὸ συμβολὸν μας: ΔΙ' ΟΛΙΓΩΝ ΠΟΛΛΑ

* ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ *

ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

Ἡ προσοχὴ τῆς Εὐρώπης εἶναι ἐστραμμένη πρὸς τὸ Μαρόκον, ἐνθα ἀπὸ μηνῶν ὁ γαλλικὸς στρατὸς ἐκτελεῖ ἀλόκληρον ἐκστρατείαν πρὸς ἐπαναφορὰν τῆς διασλευθείσης τάξεως. Ἐξ ἄλλου καὶ οἱ Ἰσπανοὶ, ἐπαφελούμενοι ἐκ τῆς ἰδιαίτης θέσεως, τὴν ὁποίαν ἐπέτυχον διὰ τῆς πράξεως τῆς Ἀλγεσίας, δεικνύουσιν ὁμοίως μεγάλην δραστηριότητα. Οἱ Γερμανοὶ, ἵνα μὴ μείνωσιν ἀπλοὶ θεαταί, ἀπέστειλαν εἰς τὸν πρὸς νότον λιμένα

τοῦ Μαρόκου Ἀγαθὴν τὴν καλονομήσαν Πανθήσαν. Ἐκ τῶν εἰρηνοῦν μας ἡ μὲν α' παρὶς διαβασίαν γαλλικοῦ ἀποστόματος δια τινος καταρτάκεται πρὸς δυσμὰς τοῦ Οὐπαλάν, κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς 8 'Ιουλίου, ἡ δὲ β' τὸν περίφημον κατωστάντα λιμένα Ἀγιάς, παραπλεύρας τοῦ χωρίου Φοῖντι, μετὰ τὴν ἐπὶ τῆς κορυφῆς ἀκρόπολιν.

Ο ΠΡΩΤΟΣ ΟΙΚΟΣ ΕΝ ΑΝΑΤΟΛΗ: ΣΤΑΪΝ

ЗАХОУ ПЛОУРН

ΑΠΟ ΤΑ ΘΑΥΜΑΣΙΑ ΤΗΣ ΦΥΣΕΩΣ

Η ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΤΩΝ ΜΥΡΜΗΚΩΝ

ΜΕΛΙΣΣΑ ΚΑΙ ΜΥΡΜΗΞ

(συνέχεια από σελ. 533)

'Αρμονία, τάξις, εργασία.

Είναι συνάμα εξόχως παραδειγματική ή ειρηνική και ή όμόνοια, ή όποια βασίλευει μεταξύ των εκατομμυρίων των πολυπληθών και περιέργων τούτων κοινωνιών. Οδδέποτε — κατά των Huber — διασπαστούνται μεταξύ των, ούτε έριζούνται, όπως συνήθως συμβαίνει εις τά παντοειδή ζώα, μεγάλα ή μικρά.

Πού άρα γε να αποδώσαμεν την αξιοζήλευτον ταύτην άρμονικήν μεταξύ των συμβίωσιν; 'Απλούστατα, εις την άγάπην, την προσήλωσιν και την άφροσύνην προς την εργασίαν, ή όποια δέν τοις επιτρέπει, δέν τοις δίδει τον παραμικρόν καιρόν διά τας μεταξύ των έριδας.

Καθείς εκ των έν τη μυρμηκιά έχει τή όρισμένην καθήκόν του, εις τό όποιον και μόνον αποκλειστικώς και μηχανικώς άσχολείται.

Μεταξύ αυτών είναι οί βασιλίσσαι, μεγαλύτεραι των άλλων και περρωταί. Αύται γεννώνσιν όα και διακρινίζουσιν τοιούτοτρόπως τό είδος των.

Αί βασιλίσσαι διακρίνονται από τοις άλλους μύρμηκας, από πάντων διότι είναι μεγαλύτεραι και περρωταί, παίζουν δέ πολύ χαριτωμένα μεταξύ των, όταν προς τό αυτό έέρχονται εις τας έκτός των φωλεών πλατείαις, περί των όποιων έγράψαμεν.

Αί βασιλίσσαι είναι, ούτως είπειν, αί μητέρες των άλλων μυρμηκών, οί όποιοι διά τό αυτό τας σέβονται, τας συνοδεύουσιν καθ' όμολους και μέ τιμητικά έπιτελεία, όταν ήτοιμακύνονται εκ των φωλεών, τας προστατεύουσιν δέ και από κάθε κίνδυνον. Παρατηρήθη, ότι είναι όρισμένη ή ώρα, κατά την όποιαν πρέπει να μένουν μικράν της φωλεάς ή βασιλίςσα, μετά δέ την παρέλευσιν αυτής οδηγείται εις την μυρμηκινάν και διά της βίας άκόμη.

Μεταξύ των μυρμηκών υπάρχουν και κηφήνες, όπως και εις τας μελίσσας. Και αυτοί, όπως εκείνοι, άμέρομνοι και χωρίς εις οδόν να άσχολώνται, διέρχονται όλον τό από του έαρος μέχρι του φθινοπώρου διάστημα, τρεφόμενοι εκ των κόπων και της εργασίας των άλλων. Μόλις όμως ο καιρός άρχίσω να μεταβάλλεται επί τό ψυχρότερον, οί κηφήνες άφίνονται να αποθάνουσιν τον ένεκα της άκνηρίας των θάνατον εξ άστίας, ένθ' αί μέλισσαι, ως γνωστόν, σκληρότατα φροντίζουν τοις έν τη κηφήνη όμοφίλους των κηφήνας.

Οί νεαρότεροι από τοις μύρμηκας καταγίνονται μόνον εις την περιποίησιν των εκ των όδων έκλειπόμενων νυμφών. Είς οδδέν άλλο άσχολούνται, διότι τό άκατάστιχον άκόμη τρεφόν και μαλακόν σώμα των δέν επιτρέπει άλλην δύσκολον και κοπιώδη εργασία. Ο Huber παραβάλλει αυτούς προς τή γνωστική

εκείνα παιδάκια των χοοικών, τά όποια άγρυπνούν πρό της κοιτίδος των μικρών και άδυνάτων αδελφών των, έφ' όσον ή μητηρ των άπονείται εις την άγοράν ή μεταβαίνει διά να εργασθή εις τον γαιθόνικον άγρόν.

Αί εργάτιδες είναι οί αρχιτέκτονες, οί οικοδόμοι, οί προμηθευταί, οί φροντισταί διά κάθε χρεώδες και οί φύλακες παντός έν τη μυρμηκινιά. Μερικαί εξ αυτών άγρύπτως φρουρούν εις τοις διαδρόμοις αυτής, έπίτηδες κατεσκευασμένους στενοίς και έπιτρέποντας την διάβασιν μόνον εις ένα μύρμηκα.

Είς μερικάς μυρμηκινιάς άπαντά είδος μυρμηκών όμοιον προς τας εργάτιδας. Τούτους οδηγούν από ξένας φωλεάς και τοις φυλάτουν αούτηρώς άπομονωμένους εις στενά, στενώτατα και άπρόσιτα διαμερίσματα. 'Απεδείχθη, ότι από τοις μύρμηκας τοίτους εξάγεται γλυκύτα ουσία, μη διαφέρουσα πολύ από τό κοινόν μέλι, την όποιαν διανέμονται, οί έν τη μυρμηκινιά, όσάκις θέλήσουσιν. Είναι, ούτως είπειν, αί ζωντανά αποθήκαι μέλιτος και γλυκυσιμάτων, αούτηρότατα φρουρούμεναι από παντός, όστις θά έδοκιμάζε να τας παραβιάση.

Πλησίον των εργάτιδων παρατίθενται άλλοι περίεργοι μύρμηκες, μέ μαύρην, γονδράν και δασύτριχον κεφαλήν. Τούς όνομάζουν πολέμιστάς, άν και δέν άπεδείχθη ότι επιδίδονται εις πολέμους. Τό βέβαιον είναι, ότι πέριξ των εργάτιδων άποτελούν ισχυρώτατον προμαχώνα, ύπερασπίζοντες τας πάντοτε άποσπλημένους εργάτιδας. Και πράγματι, μέ την σκληροτάτην κατασκευήν του σώματός των σχηματίζουν άπόρρητον τείχος κατά των συχνά έπερχόμενων άλλων περιόχων έπικινδύνων και έντομοφθόρων ζωαρίων.

'Εφευρέται, μηχανικοί, τεχνίται.

'Αναρίθμητα είναι τά παραδείγματα, διά των όποιων άποδεικνύεται ότι οί μύρμηκες είναι έξόχως νοήμονες και έφευρετικοί προς διευκόλυνσιν και άπλοποίησιν της διεξαγωγής της εργασίας των, της προς άλλήλους αλληλεγγύης και αλληλοβοήθειας και της υπερωτηθήσεως παντός καλίσματος ή έμποδίου.

« Μίαν ήμέραν — διηγείται ο φυσιοδότης Lund — κατάπληκτος έστάθη ένόπιον θαλασσοφύλου και πυκνοφύλλου δένδρου, του όποιου τό καταπρόσθινον φύλλον παραδόξως έπιπτον βροχηδόν, παρ' όλην την έν πλήρει θέσει επικρατούσαν νηνεμίαν. Ύψωσα τοις όφθαλμούς και παρατήρησα, ότι επί έκάστου μίσχου είργάετο μύρμηξ προς άποκοπήν των πιπτόντων φύλλων. Προς την όραν του δένδρου άλλοι μύρμηκες μέ παραδειγματικήν τέχνην και ταχύτητα τό άπέκοπτον εις διάφορα τεμύχια και άλλοι, παραλαμβάνοντες αυτά ταχέως και άσφαλώς, τό μετέφερον εις την μυρμηκινιάν. Είναι περιττόν να σάς είπω ότι, όταν μετά τινος ώρας, προς τό έσπέρας, έπέρασα από τό ίδιον μέρος, έξέπληκτον ήμα είδον, ότι από τό πυκνοφύλλον εκείνο δένδρον δέν είχε μείνη τίποτε άλλο, από τοις γημινούς πλέον κλάδους του.»

Ίδον και άλλο παράδειγμα, τό όποιον τριανάστα άποδεικνύει, ότι μόνον την έκτακτον δραστηριότητα, αλλά και την μοναδικήν έφευρετικότητα του μύρμηκος:

Ίδον και άλλο παράδειγμα, τό όποιον τριανάστα άποδεικνύει, ότι μόνον την έκτακτον δραστηριότητα, αλλά και την μοναδικήν έφευρετικότητα του μύρμηκος:

Ίδον και άλλο παράδειγμα, τό όποιον τριανάστα άποδεικνύει, ότι μόνον την έκτακτον δραστηριότητα, αλλά και την μοναδικήν έφευρετικότητα του μύρμηκος:

Ίδον και άλλο παράδειγμα, τό όποιον τριανάστα άποδεικνύει, ότι μόνον την έκτακτον δραστηριότητα, αλλά και την μοναδικήν έφευρετικότητα του μύρμηκος:

Ίδον και άλλο παράδειγμα, τό όποιον τριανάστα άποδεικνύει, ότι μόνον την έκτακτον δραστηριότητα, αλλά και την μοναδικήν έφευρετικότητα του μύρμηκος:

Ίδον και άλλο παράδειγμα, τό όποιον τριανάστα άποδεικνύει, ότι μόνον την έκτακτον δραστηριότητα, αλλά και την μοναδικήν έφευρετικότητα του μύρμηκος:

Ίδον και άλλο παράδειγμα, τό όποιον τριανάστα άποδεικνύει, ότι μόνον την έκτακτον δραστηριότητα, αλλά και την μοναδικήν έφευρετικότητα του μύρμηκος:

Νεαρός θαυμαστής των μυρμηκών συνελθίζεν ένώπιον των χαμηλών προς τον κήπον παραθύρων του δωματίου του να σκορπίη ζάχαριν εις κόριν, την όποιαν μετ' όλίγον μύρμηκες μετέφερον εις την εκεί πλησίον μυρμηκινιάν. Μίαν ήμέραν έσκέφθη να θέση την ζάχαριν εις μικρόν ύάλινον δοχείον, τό όποιον, άφού έκλεισε μέ φελόν, έκρέμασε μέ χονδρόν νήμα έξωθεν του παραθύρου του. Όταν οί μύρμηκες παρατήρησαν, ότι ή άγαπημένη ζάχαρις των ήτο περιφραγμένη εις τό ύάλινον δοχείον, έσκέφθησαν πως θά ήτο δυνατόν να την παραλάβουν εκείθεν και διά τουτο ήρσαν να θέουσιν εις ένέργειαν την παραδειγματικήν έφευρετικότητά των. 'Ανερωχήθησαν διά του τοίχου, του παραθύρου και του νήματος και έφθασαν μέχρι του στομιού του δοχείου. 'Εντός άλλου ο φελός είχε φραγθή έν μέρει από εργάτιδων, εκ των όποιων άλλοι είσπήλθον εις τό δοχείον και έφθασαν μέχρι της ζαχαρώσεως.

Μόλις συνετέλεσθη τότο, διαργανώθη από της μυρμηκινιάς μέχρι του δοχείου σείρα αελεύτητος πηγαίνουσα μύρμηκων, οί όποιοι εις διάστημα μιάς ήμέρας καταρθώσαν να μεταφέρουν όλην την έν τω δοχείω ζάχαριν.

Οί μύρμηκες δέν έφάνησαν έκτοτε, διότι ο νεαρός θαυμαστής των έπαυσε να σκορπίη πλέον προς τό μέρος εκείνο ζάχαριν.

Ο φυσιοδότης Leuckart αναφέρει, ότι κάτωθεν δένδρου, επί του όποιου είχαν άναβή πολλοί μύρμηκες, έξήλπισε συνδόντην ήλεκμίνην μέ κολλητικήν ουσίαν, διά να βεβαιωθή άν ή έφευρετικότης των θά ήτο δυνατόν να τοις σώση από τον κίνδυνον.

'Αρκετοί εκ των μυρμηκών πράγματι έκόλλησαν επί της συνδόντης, αλλά και ούκ όλίγοι κατώρθωσαν να διαφύγουν.

Μετ' όλίγον έθεάθησαν άπειροσπλην ήμηνη διαφόρον μυρμηκίων να διευθύνονται προς την συνδόντην, καθέν δέ εκ των νοημόνων τούτων ζωαρίων έκρίται μικράν εις τό στόμα του ποσότητα χώματος.

Δι' αυτό έσηματίσθη άρκετά επί της συνδόντης πλατύς δρόμος, έκάνω από τον όποιον έπέρασαν και διεσώθησαν οί επί του δένδρου μύρμηκες. 'Αλλά και οί πρώτοι, οί κολλησαντες επί της συνδόντης, μετά τινος ώραν είχαν έπίσης διασωθή υπό των προσδραμόντων συντρόφων των.

'Αλλά, πού εύρέθησαν ούτοι; Προήρχοντο από τας πέριξ μυρμηκινιάς και είχαν προς τότο είδοποιηθή υπό των πρώτων, τών διαφυγόντων εκ του δένδρου.

— 'Εγνώρισται, άναφανεί ο Leuckart, εύρεστέραν έφευρετικότητα και θαυμασιωτέραν αλληλεγγύην;

Είς τό προσεχές:

Είς τό προσεχές:

Είς τό προσεχές:

Είς τό προσεχές:

Είς τό προσεχές:

Είς τό προσεχές:

Είς τό προσεχές:

Είς τό προσεχές:

Είς τό προσεχές:

Είς τό προσεχές:

Είς τό προσεχές:

ΕΚΗΝΑΙ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

ΕΙΣ ΠΕΠΟΛΙΤΙΣΜΕΝΟΣ

'Ητο εκ των συγγενών εκείνων, των όποιων ή ύπαρξις εξ άκοις μιάς είνε γνωστή. Οδδέποτε τον είδον. Ήκουσα μόνον, ότι έγγυρισε πολλά μέρη, είδε πολλούς τόπους. 'Επειδή δέ ή περιόδεϊα του ως επί τό πλείστον τον έφερεν εις κορτή πεπολιτισμένα, όπου διέμεινε πλέον των όκτώ έτών, είχαν σχηματίσει την ιδέα, ότι ο εξ άκοις αυτός εξαδελφος έχη ζυμωθή καλώς μέ τον βίον των πεπολιτισμένων ανθρώπων και, όταν προχθές ήκουσα ότι θά μάς έπισκεφθή, έχαριν διότι θά είχαν την εύκαιρίαν να όμιλήσω μέ ένα άνθρωπον, όστις θά μοι έλεγε κάτι άνώτερον άφ' ότι έγνωρίζον εγώ, όστις βεβαίως θά ήτο καλύτερος κατά πολύν από έμέ, ο όποιος διάγω βίον περιωρισμένου έπαρχιώτου.

Μετά την άφιξίν του λοιπόν, ως δύο καλοί εξαδελφοί, έπιθήσαμεν σε κάποιον καφενείον μετά των βραδυνών περίπατον να τά ποιήμε. Είπε νυμφευμένος, έχων έν παιδάκι. Τον ήρώτησα περί της υγείας της συζύγου και του τέκνου του και μετά χαράς ήκουσα, ότι είνε καλά. Τον ήρώτησα έπειτα πως του φαίνεται ή πόλις μας.

— Πολύ μου άρέσει, μοι άπήντησεν. Έχει πολλές και καλές γυναίκας. Είμαι πολύ εύχαριστήμενος.

'Εγώ τον είδα μέ στόμα άνοικτό!

— Αιά τας γυναίκας της σου άρέσει ή πόλις μας, αγαπητέ εξαδελφε;

— Βέβαια, φίλτατε. Η παρουσία της γυναίκας μέ εύχαριστεί πάντοτε, αί όραιοι γραμμαι ενός καλού σώματος μέ τρελλαινούν.

— 'Αλλά, νομίζω, του είπα μέ άπορίαν μεγάλην, ότι είσαι νυμφευμένος.

— Περίεργος έρώτησις! Θέλω ίσως να είπης ότι, επειδή είμαι νυμφευμένος, δέν πρέπει να θανατώω μίαν άλλην γυναίκα;

— Βεβαίως, διότι εάν πρόκηται να θανατώω όιας τας γυναίκας, τότε διατί ένυμφεύθης;

— Πόσον φαίνεσαι έπαρχιώτης, αγαπητέ μου εξαδελφε! 'Εγώ έζησα πέντε έτη εις τό Παρίσι, δηλ. εις τό κέντρον αυτό καθε γυναίκας τρελλας και καλλονής. Έχει τό μάτι σου εύχαριστείται να βλέπη τας τρελλάς εκείνας γυναίκας, τας γεμάτας μέ χάριν και γλυκα.

Όταν ζή λοιπόν κανείς εκεί, είνε δυνατόν να μη θαυμάση, να μη ένθουσιασθή; Θέλω μίαν ήμέραν να καθήσω όλίγον μόνος μου εις κανέν καφενείον. Έρχεται και κάθεται έξαφνα άντικρυ χαμμά νουμισμά. Τι θι χάρω εις τουαύτην περίστασιν; Θά σιγαλώ να φύγω,

θά σιγαλώ την ράχιν μου, ή θ' άρχίσω κόρτε; — Θά κάμης έκείνο, τό όποιον θά άφήσεις από την γυναίκα σου, εάν εύρίσκητο μόνη της εις τό καφενείον και είχαν άπέναντί της κανένα όραιο άνδρα.

Κάπως δέν του καλοήλθεν ή ιδέα μου. Έβηξ έγράψα και βεβαιωμένως έγέλασε.

— Πόσον όλίγον γνωρίζεις τά πράγματα αυτά, φίλτατε, μοι είπεν. Η γυναίκα εκ φύσεως είνε ύποδεστέρα του άνδρός εις πάν πράγμα, ώστε και εις τό ζήτημα αυτό φύσει ύπολείπεται. Αυτό τό έχω διαβάσει και τό έχουν είπει οί μεγαλύτεροι ίατροί.

— Πιθανόν' έγώ δέν έζησα εις τό Παρίσι διά να γνωρίζω τόσον καλά τό ζήτημα τότο. Όσον όμως φθάει ή λογική μου, νομίζω ότι ή άπιστία ένός των συζύγων καταστρέφει την εύτυχίαν της οίωγενείας.

— Ναί, όταν ή άπιστία προέρχεται από την γυναίκα.

— Έτσι ε; Και όταν ο άνήρ άπιστήση, τότε ή σύζυγος πρέπει να ύποφέρη, να εξακολουθή να αγαπά και τιμά τον σύζυγον της, σκεπτομένη ότι ή φύσις την κατέστησεν ύποδεστέρα του και να κλίνη την κεφαλήν ύπομονητικώς εις την τύχην της; Όταν δέ ο άνδρας όργισή κτηνωδώς έξω της οίκιας του, κορέση όιας του τας ποταπές όρέξεις, και έπιστρέψη εις τό σπίτι του, πρέπει τό ύπομονητικόν αυτό δν να ρωφή εις την αγαλήν του, να τον περιλάβη μέ άγάπην και έμπιστοσύνην, να ζήση παρ' τό πλευρόν του ως εύτυχής σύζυγος, να τον όνομάση σύντροφον της ζωής της, γλυκύν προστάτην της οίωγενείας, αγαπητόν και σεβαστόν πατέρα των τέκνων, τά όποια μετ' εκείνου έν άγάπην και άφοσίωσει άπέκτεψεν; Εύχαριστώ, αγαπητέ εξαδελφε. Βλέπω ότι τό Παρίσι άρκούντος σε έξεπαιτίζει. 'Εγώ μένω μετ' εύχαριστήσεως και πάλλιν έπαρχιώτης.

Την έταίριον άνεχώρησεν ο πεπολιτισμένος αυτός άνθρωπος, ο ποιητής μου συγγενής. 'Ανεχώρησε διά την πόλιν, όπου εύρίσκητο ή σύζυγός του και τό τέκνον του. Έλυπήθη από καρδίας, ότι διότι έπέστη, αλλά διότι μέ την άφιξίν του έν τη οικίαν του θά άφικνετο ίσως ήμέραν τινά ή δυστυχία εις δύο όντα άδύνατα, τά όποια τον έκαλυψαν σύζυγον και πατέρα.

ΝΙΚΟΣ Ν. ΟΥΛΗΣ

Μετά τρεπισήμιον αιώνα, τό 1725, τό 1815 και τό 1847, τό τάγμα ύπέστη διαφόρους μεταβολάς και τροποποιήσεις. Υπήρχε δέ και συστήται, όπως, εις άναμνησιν της αλτίας της ίδρύσεώς του, λούονται οί έπίστοι προτού λάβωσι τό ράσιμα αυτό, τά όποια συνεπύκνυντο και χρυσός πτερυγίσκος.

Από δέ των άρχών του ισ' αιώνα, οί έπίστοι του 'Λουτρού' συνήρχοντο εις σύσκεψιν έν τω περιλήπτω παρεκκλησία 'Ερρίκου του Ζ' (1485—1504), έν τη μονή του Ούεστμίνστερ, έντός του όποιου φιλίσσονται άκόμη αί ίδρυαι αυτών μετ' των έμβλημάτων έκάστου έκάστου.

Τό παράσημον του 'Λουτρού' έχει σχήμα σταυρού διατεταγμένον, μέ τέσσαρες κλάδας επάνω συναρμολογών, άνωθεν δέ φέρει στέμμα χρυσόν και έρυθρόν κορώματος ταυρίνου. έν τω μέσθι του σταυρού και επί του άνω έπίσης κύκλου, φέρεται τό ρητόν: «Trin juncta in uno», ήτοι «Τρία συνδεδεμένα εις έν», προφανώς αναφερόμενον εις την άγίαν Τριάδα.

Από δέ των άρχών του ισ' αιώνα, οί έπίστοι του 'Λουτρού' συνήρχοντο εις σύσκεψιν έν τω περιλήπτω παρεκκλησία 'Ερρίκου του Ζ' (1485—1504), έν τη μονή του Ούεστμίνστερ, έντός του όποιου φιλίσσονται άκόμη αί ίδρυαι αυτών μετ' των έμβλημάτων έκάστου έκάστου.

Τό παράσημον του 'Λουτρού' έχει σχήμα σταυρού διατεταγμένον, μέ τέσσαρες κλάδας επάνω συναρμολογών, άνωθεν δέ φέρει στέμμα χρυσόν και έρυθρόν κορώματος ταυρίνου. έν τω μέσθι του σταυρού και επί του άνω έπίσης κύκλου, φέρεται τό ρητόν: «Trin juncta in uno», ήτοι «Τρία συνδεδεμένα εις έν», προφανώς αναφερόμενον εις την άγίαν Τριάδα.

Από δέ των άρχών του ισ' αιώνα, οί έπίστοι του 'Λουτρού' συνήρχοντο εις σύσκεψιν έν τω περιλήπτω παρεκκλησία 'Ερρίκου του Ζ' (1485—1504), έν τη μονή του Ούεστμίνστερ, έντός του όποιου φιλίσσονται άκόμη αί ίδρυαι αυτών μετ' των έμβλημάτων έκάστου έκάστου.

Τό παράσημον του 'Λουτρού' έχει σχήμα σταυρού διατεταγμένον, μέ τέσσαρες κλάδας επάνω συναρμολογών, άνωθεν δέ φέρει στέμμα χρυσόν και έρυθρόν κορώματος ταυρίνου. έν τω μέσθι του σταυρού και επί του άνω έπίσης κύκλου, φέρεται τό ρητόν: «Trin juncta in uno», ήτοι «Τρία συνδεδεμένα εις έν», προφανώς αναφερόμενον εις την άγίαν Τριάδα.

Από δέ των άρχών του ισ' αιώνα, οί έπίστοι του 'Λουτρού' συνήρχοντο εις σύσκεψιν έν τω περιλήπτω παρεκκλησία 'Ερρίκου του Ζ' (1485—1504), έν τη μονή του Ούεστμίνστερ, έντός του όποιου φιλίσσονται άκόμη αί ίδρυαι αυτών μετ' των έμβλημάτων έκάστου έκάστου.

Τό παράσημον του 'Λουτρού' έχει σχήμα σταυρού διατεταγμένον, μέ τέσσαρες κλάδας επάνω συναρμολογών, άνωθεν δέ φέρει στέμμα χρυσόν και έρυθρόν κορώματος ταυρίνου. έν τω μέσθι του σταυρού και επί του άνω έπίσης κύκλου, φέρεται τό ρητόν: «Trin juncta in uno», ήτοι «Τρία συνδεδεμένα εις έν», προφανώς αναφερόμενον εις την άγίαν Τριάδα.

Από δέ των άρχών του ισ' αιώνα, οί έπίστοι του 'Λουτρού' συνήρχοντο εις σύσκεψιν έν τω περιλήπτω παρεκκλησία 'Ερρίκου του Ζ' (1485—1504), έν τη μονή του Ούεστμίνστερ, έντός του όποιου φιλίσσονται άκόμη αί ίδρυαι αυτών μετ' των έμβλημάτων έκάστου έκάστου.

Τό παράσημον του 'Λουτρού' έχει σχήμα σταυρού διατεταγμένον, μέ τέσσαρες κλάδας επάνω συναρμολογών, άνωθεν δέ φέρει στέμμα χρυσόν και έρυθρόν κορώματος ταυρίνου. έν τω μέσθι του σταυρού και επί του άνω έπίσης κύκλου, φέρεται τό ρητόν: «Trin juncta in uno», ήτοι «Τρία συνδεδεμένα εις έν», προφανώς αναφερόμενον εις την άγίαν Τριάδα.

Από δέ των άρχών του ισ' αιώνα, οί έπίστοι του 'Λουτρού' συνήρχοντο εις σύσκεψιν έν τω περιλήπτω παρεκκλησία 'Ερρίκου του Ζ' (1485—1504), έν τη μονή του Ούεστμίνστερ, έντός του όποιου φιλίσσονται άκόμη αί ίδρυαι αυτών μετ' των έμβλημάτων έκάστου έκάστου.

Τό παράσημον του 'Λουτρού' έχει σχήμα σταυρού διατεταγμένον, μέ τέσσαρες κλάδας επάνω συναρμολογών, άνωθεν δέ φέρει στέμμα χρυσόν και έρυθρόν κορώματος ταυρίνου. έν τω μέσθι του σταυρού και επί του άνω έπίσης κύκλου, φέρεται τό ρητόν: «Trin juncta in uno», ήτοι «Τρία συνδεδεμένα εις έν», προφανώς αναφερόμενον εις την άγίαν Τριάδα.

Από δέ των άρχών του ισ' αιώνα, οί έπίστοι του 'Λουτρού' συνήρχοντο εις σύσκεψιν έν τω περιλήπτω παρεκκλησία 'Ερρίκου του Ζ' (1485—1504), έν τη μονή του Ούεστμίνστερ, έντός του όποιου φιλίσσονται άκόμη αί ίδρυαι αυτών μετ' των έμβλημάτων έκάστου έκάστου.

Τό παράσημον του 'Λουτρού' έχει σχήμα σταυρού διατεταγμένον, μέ τέσσαρες κλάδας επάνω συναρμολογών, άνωθεν δέ φέρει στέμμα χρυσόν και έρυθρόν κορώματος ταυρίνου. έν τω μέσθι του σταυρού και επί του άνω έπίσης κύκλου, φέρεται τό ρητόν: «Trin juncta in uno», ήτοι «Τρία συνδεδεμένα εις έν», προφανώς αναφερόμενον εις την άγίαν Τριάδα.

Από δέ των άρχών του ισ' αιώνα, οί έπίστοι του 'Λουτρού' συνήρχοντο εις σύσκεψιν έν τω περιλήπτω παρεκκλησία 'Ερρίκου του Ζ' (1485—1504), έν τη μονή του Ούεστμίνστερ, έντός του όποιου φιλίσσονται άκόμη αί ίδρυαι αυτών μετ' των έμβλημάτων έκάστου έκάστου.

ΤΟ ΠΑΡΑΣΗΜΟΝ ΤΟΥ ΛΟΥΤΡΟΥ

Συμπληρώντες όσα έγράψαμεν προχθές έν σελίδι 531 του «'Απ' Όλα», παραθέτομεν και τά εξής όλίγα περί του έπίσης γνωστού άγγλικού παρασήμου του τάγματος του «Λουτρού», ή ίδρύσεως του όποιου συμπέπει σχεδόν μέ την του της «Περικνημίδος»:

Τό παράσημον του «Λουτρού» ίδρύσε Ριχάρδος ο Β', ο περί ου προείπομεν τελευταίως της δυναστείας των Πλανταγενετιών βασιλείς. Έκδοτος εις τας ήδονάς και τον άκάλαστον βίον, εις δν έπιβούλοι έπίτροποι και άνάξιοι εύνοούμενοι συνέβησαν αυτόν, Ριχάρδος ο Β', ένθ' ήμέραν τινά διεσκέδαζεν έν τω λουτρφ μετά των δύο ήγετών, ούτως είπειν, της είνοίας του, Ροβέρτου de Vdre, κόμητος της 'Οξφόρδης, και Μιχαήλ de la Pole, κόμητος του Σύφρολκ, και τών δύο αυτών υιών, έφαντάσθη να ίδρύση έπιτοκίδν τάγμα, πρόσφορον τη περιστάσει, εις τό όποιον να συμπεριλάβη μόνον τοις τέσσαρας τούτους φίλους του. Και ίδρυσε τό τάγμα του «Λουτρού».

Τό τάγμα τούτο ήύθησεν άργότερον, τό 1399, ο έκθρονίσας και δολοφονήσας αυτόν μικροεξαδελφός του 'Ερρίκος Δ', ο και άρχηγέτης της δυναστείας του Λαγκαστρικού οίκου (1399—1461), συμπεριλαβών έν τω τάγματι πάντας τοις όπωσδήποτε συμβαλόντας εις την έκθρόνισιν του Ριχάρδου, έν όλω 46 έπίστοις.

Μετά τρεπισήμιον αιώνα, τό 1725, τό 1815 και τό 1847, τό τάγμα ύπέστη διαφόρους μεταβολάς και τροποποιήσεις. Υπήρχε δέ και συστήται, όπως, εις άναμνησιν της αλτίας της ίδρύσεώς του, λούονται οί έπίστοι προτού λάβωσι τό ράσιμα αυτό, τά όποια συνεπύκνυντο και χρυσός πτερυγίσκος.

Από δέ των άρχών του ισ' αιώνα, οί έπίστοι του 'Λουτρού' συνήρχοντο εις σύσκεψιν έν τω περιλήπτω παρεκκλησία 'Ερρίκου του Ζ' (1485—1504), έν τη μονή του Ούεστμίνστερ, έντός του όποιου φιλίσσονται άκόμη αί ίδρυαι αυτών μετ' των έμβλημάτων έκάστου έκάστου.

Τό παράσημον του «Λουτρού» έχει σχήμα σταυρού διατεταγμένον, μέ τέσσαρες κλάδας επάνω συναρμολογών, άνωθεν δέ φέρει στέμμα χρυσόν και έρυθρόν κορώματος ταυρίνου. έν τω μέσθι του σταυρού και επί του άνω έπίσης κύκλου, φέρεται τό ρητόν: «Trin juncta in uno», ήτοι «Τρία συνδεδεμένα εις έν», προφανώς αναφερόμενον εις την άγίαν Τριάδα.

Από δέ των άρχών του ισ' αιώνα, οί έπίστοι του 'Λουτρού' συνήρχοντο εις σύσκεψιν έν τω περιλήπτω παρεκκλησία 'Ερρίκου του Ζ' (1485—1504), έν τη μονή του Ούεστμίνστερ, έντός του όποιου φιλίσσονται άκόμη αί ίδρυαι αυτών μετ' των έμβλημάτων έκάστου έκάστου.

Τό παράσημον του «Λουτρού» έχει σχήμα σταυρού διατεταγμένον, μέ τέσσαρες κλάδας επάνω συναρμολογών, άνωθεν δέ φέρει στέμμα χρυσόν και έρυθρόν κορώματος ταυρίνου. έν τω μέσθι του σταυρού και επί του άνω έπίσης κύκλου, φέρεται τό ρητόν: «Trin juncta in uno», ήτοι «Τρία συνδεδεμένα εις έν», προφανώς αναφερόμενον εις την άγίαν Τριάδα.

Από δέ των άρχών του ισ' αιώνα, οί έπίστοι του 'Λουτρού' συνήρχοντο εις σύσκεψιν έν τω περιλήπτω παρεκκλησία 'Ερρίκου του Ζ' (1485—1504), έν τη μονή του Ούεστμίνστερ, έντός του όποιου φιλίσσονται άκόμη αί ίδρυαι αυτών μετ' των έμβλημάτων έκάστου έκάστου.

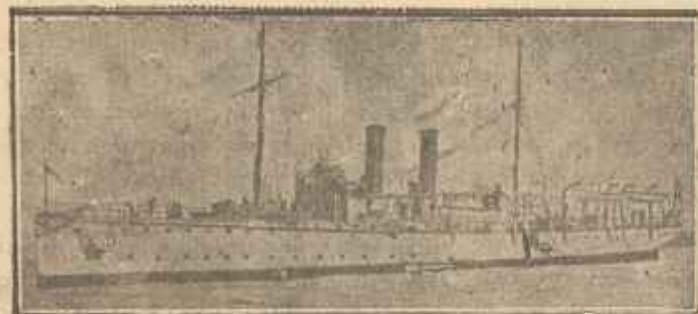
Τό παράσημον του «Λουτρού» έχει σχήμα σταυρού διατεταγμένον, μέ τέσσαρες

Ο νέος Μητροπολίτης Ἰωαννίου
κ. ΠΡΟΚΟΠΙΟΣ

Η Πρίγκηπος

Η γερμανική κανονιοφόρος «Πάνθηρ».

Εἰς τὸ Μαρόκκον ἡ Γερμανία ἤρχισε λαμβάνουσα ἐνεργὸν μέρος. Ἀπὸ τῆς ἐπιφυλακῆς θέσεως, εἰς ἣν εὐρίσκοντο οἱ ἐν Μαρόκκῳ Ἰσπανοὶ καὶ ἀρσενικοὶ τοῦ Ἰσπανοῦ, ἀπέστειλεν εἰς τὸν λιμένα Ἀγαδιρ, τοῦ ὁποῦν τὴν εἰκόνα δημοσιεύομεν εἰς τὴν α' σελίδα, τὴν κανονιοφόρον «Πάνθηρα».

* ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΜΟΥ *

ΟΝΕΙΡΕΥΘΗΝ πρό ὀλίγων ἡμερῶν πῶς ἤμην στὸν παράδεισον. Ὀλίγον ῥά μου ἤκουον ἀπαντάστους ἁρμονίας· τὰ αἰγυλίσματα ἐσκόρπιζον ἀνακατεμένα μαζὶ μετὰ τὰ φοῦλια καὶ τοὺς μενεξέδες τὴν μυρωδιά τους στὴν δροσάλουστον αὐτὸσφαιραν τοῦ οὐρανοῦ κήπου καὶ πουλιὰ διάφορα μετὰ πτερῶματα πλουμισμένα διέσχιζον τὸν αἰθέρα καὶ τὸν ἐγέμιζον μετὰ τὰ κελαδῆματα των, ποὺ ἦσαν περὶ εὐμορφὰ καὶ ἀπ' τὴν καλλιτέραν μελωδίαν, περὶ εὐμορφὰ καὶ ἀπ' τὴν καλλιτέραν μουσικὴν συμφωνίαν. Καὶ παρέκει ἄγγελοι μετὰ τὰ μεγάλα τους πτερά, μετὰ τὰ γαλάζια μάτια, μετὰ τὰ ξέπλεκα μαλλιά ἐπέτων ἀφρόντιδες καὶ υπερήφανοι.

Ἐπέρασα ἐκεῖ πολλὰς ὥρας. Στὸν παράδεισον αἱ ὥραι περνοῦν σὰν λεπτά. Στὸ δαιμόνιον κοντά, ἤκουσα ἕνα ἤχον διαπεραστικόν· νομίζεις πῶς ἐβγαίνει ἀπὸ μίαν

πελωρίαν σάλπιγγα. Φοβισμένος ἠρώτησα τὸν λόγον.

— Ὁ Θεὸς θὰ ἐπιθεωρήσῃ τὰ τάγματα, μοῦ εἶπεν.

Καὶ σὲ ἀλήθεια εἶδον νὰ μαζεύονται ἀραδιαστοὶ οἱ ἄγγελοι. Σὲ ὀλίγον φώσηξε ἕνα γλυκὸ ἀεράκι· ὁ παράδεισος ἐκείνην τὴν ὥραν ἐπῆρε μίαν αἴγλην περὶ εὐμορφῆς, μίαν ὅσιν περὶ χρωμάτων. Καὶ εἶδον ἕν μεγάλο πύρινον σημεῖον νὰ ἐρχεται γρήγορα σὰν ἀστραπὴ πρὸς τὸ μέρος μου, ἐθάρμωσαν τὰ μάτια μου καὶ ἡ φωνὴ μου ἐκόπη· ἡ τρομάρα μου ἦτο μεγάλη.

Σὲ ὀλίγον διέκρινα σὲ μὴ ἀργυροχλωμον ἀποδύωσιν τὸν Σαβαώθ.

Καὶ ἡ ἐπιθεώρησις ἤρχισε. Τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων ἐπερνοῦσαν τὸ ἕν ὅτερον ἀπὸ τὸ ἄλλο καὶ φεύγοντα προσεκύνουν μετὰ εὐλάβειαν. Ἡ πανήγυρις αὕτῃ ἐπλησίαζε νὰ τελειώσῃ ὅταν παρετηρήθῃ ζῶντρά κίνησις. Τὸ γύρυσαν ἐκεῖ, μὰ εἰς μάτην, κόπος χαμένος. Ἐτρεῖξαν στὸν ἅγιον Πέτρον, καὶ ἦλθε καὶ ἐκεῖνος σοδαρὸς μετὰ τὰ κλειδιά στὰ χεῖρα καὶ ἐστάθῃ ἐμπρὸς στὸν Παντοδύναμον.

Ὁ καλὸς μας ὁ Πατέρας τὸν ἠρώτησεν ἂν ἤξευρε κατὶ.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη φοβισμένος.

Ὡσὰν νὰ ἐθύμωσεν ὁ Θεός, συνέφιασεν ἀμέσως—σχοτάδι πίσσα—τὰ πουλιὰ ἐσταμάτησαν τὰ κελαδῆματά τους καὶ τὰ ρυάκια δὲν ἐκυλοῦσαν πλέον ἀφρισμένα νερά καὶ βρονταὶ ἤκούοντο ποὺ ἐκαίμαν νὰ τρίβουν τὰ αὐράνια... Ἐξύπνησα...

Ἵστερον ἀπὸ ἀρκετὸν καιρὸν ἤμην προσκαλημένος ἐνὰ φιλικὸν σπίτι. Ἐπῆγα καὶ ὅταν εἶδα στὴν ἀγκαλιά τῆς μητέρας μου ἕνα κοριτσάκι μετὰ ἀγγελικὴν χάριν, μετὰ γαλανά μάτια, μετὰ θεῖον χαμόγελον καὶ ἐκφρασίαν, ἐστάθην ἐμπρὸς τοῦ διὰ νὰ τὸ θαυμάσω.

Τὸ ὄνειρόν μου ἐξηγείτο.

Τὸ χαμένο ἐκεῖνο ἄγγελόβδι τοῦ παραδείσου εἶχε γεννηθῇ κάτω στὴν γῆν καὶ ἐπῆρε τὸ σχῆμα ἀνθρώπου· χωρὶς νὰ χάσῃ τὴν ἀγγελικὴν του εὐμορφίαν.

ΕΓΩ

Η ΜΑΓΙΚΗ ΝΥΜΦΗ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ

(συνέχεια ἀπὸ σελ. 525)

— Ἀργότερον, Μεγαλειότατε.
— Καὶ θὰ ἔχω καιρὸν νὰ περιμένω;
— Μοῦ χρειάζονται τρεῖς μῆνες.
— Τρεῖς μῆνες;
— Μάλιστα. Τὰ πνεύματα, ποὺ με βοηθοῦν, μοῦ ἀπεσχέθησαν, ὅτι αἱ ἐρευνᾶί μου θὰ ἐπιτύχουν ἐντὸς μίας τριμηνίας. Κατὰ τὸ χρονικὸν τοῦτο διάστημα οἱ ἐχθροὶ Σου θ' ἀποθάνουν καὶ θὰ ζῆς ἀφόβως.

— ὦ! ἂν μοῦ κάμης αὐτὸ, σοῦ χαρίζω τὸ ἥμισυ κράτος μου.

— Θὰ τὸ κάμω καὶ δὲν θὰ Σοῦ ζητήσω τίποτι. Ἡ γενναϊότητα Σου με κατέκτησε καὶ θὰ προσφέρω τοῦτο εἰς Σὺ ὡς δῶρον. Μ' ἔκαμες πλοῦστον, ἐντὸς τριῶν μηνῶν ὁ πιστὸς Σου δούλος θὰ Σὲ καταστήσῃ νέον ὡς ἄλλοτε.

Ὁ Χαμὴτ ἐχάρη εἰς τὸ ἄκουσμα τοῦτο καὶ ἀπήντησεν:

— Ἐγὼ πεποιθὴς εἰς σέ· διὰ νὰ σοῦ δώξω δὲ καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην μου, σοῦ λέγω ὅτι ἀπὸ σήμερον εἶσαι ἐλεύθερος νὰ ζῆς μετὰ εἰς τ' ἀντικέρα τῆς γῆς, εἰς ὅλα τὰ διωκόμενα καὶ τὰ περιττωμένα.

— Καὶ ὁ βοηθός μου; ἠρώτησεν ὁ Μάλισσα.

— Σοῦ εἶναι χρήσιμος.

— Μάλιστα, Μεγαλειότατε. Ἄν εἶναι δυνατόν, αὐτὸς μὲν νὰ μείνῃ πλησίον μου, οἱ δὲ μακροὶ ἀδελφοὶ νὰ μετακομίσωσι τὰ ἐργαλεία μας εἰς τὸν οἶκόν μου.

— Ἀς γείνη οὕτως.

Καὶ ὁ Χαμὴτ ἤνοιξε μ' ἅν θύραν, εἰς τὴν ὁποίαν εἰσῆλθεν, ἔκαμε σημεῖον εἰς τοὺς δύο Γάλλους νὰ τὸν ἀκολουθήσωσιν, ὅπου καὶ ἐπαρῶν. Εἰσῆλθον εἰς τὸν γυναικονίτην, ὅπου θὰ συνήγαν βέβαια τὴν πληθύνοντιν Γαλιὰ.

Ὅταν ἀπεσπάρθησαν ὅλοι ἐκ τῆς αἰθούσης, μία σκιά ἐφανερώθη ἐκ τοῦ βάθους, ἡ ὁποία ἐπροχώρει μετὰ προφυλάξιν.

Ἦτο εἰς τοῦφεκτῆς τοῦ Σουλτάνου, εἰς σωματοφύλαξ, τοῦ ὁποῦν καθῆκον ἦτο νὰ ἐπαρτυρῇ διὰ τὴν ζωὴν τοῦ κυρίου του.

— Ἐνδεκά ἡ ὥρα, ἐπιθόρσις· πολλὴ ἀργὰ ἐμῶν ἀπόψε. Ὁ Μάλ-Σιδὶ Μάλους εἶναι βέβαια τὴν ὥραν αὐτὴν εἰς τὸν γυναικονίτην του. Ἀς εἶναι, τὸ πρῶν θὰ τοῦ εἰπῶ ὅτι ἀποφύει εἰς αὐτὸν ἡ κοίτα.

Τώρα ἂς πάμε νὰ κοιμηθῶμε καὶ ἡμεῖς. Καὶ ἐνθ' ἐπιθόρσις τὰ λόγια αὐτά, ἀπεσπάρθη εἰς τὸ ἀκότος καὶ ἔχθη ὁπισθεν μίς ἰδιαιτέρας θύρας.

ΙΑ'. Ὁ ἀρχηγὸς τῶν ἐπαυτῶν.

Τὴν ἐπιτύριον τῆς παραστάσεως, πρὸ τῆς ἐντέως προνήτης ὥρας, ὁ τοῦφεκτῆς, ὁ ὁποῖος, χωρὶς νὰ γνωρίσῃ ὁ Χαμὴτ, παρεκλούθησεν τὴν παρῆστασιν, ἐξήρχετο τῆς ἐξωτερικῆς θύρας τοῦ Γαλιὰ καὶ διηρμήθη εἰς τὸν Γαλιὰν. Ὅταν ἐφθασεν ἐκεῖ, διηρμήθη τὴν Γεφύραν καὶ ἐκολούθησε τὸν δρόμον, ὁ ὁποῖος ὁδηγεῖ εἰς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν.

Ὁ τοῦφεκτῆς ἐφαίνετο πολὺ βιαστικός, διήρχετο τὰς στενωποὺς τῆς Σκαμπουλῆ, τὰς λεωφόρους, τὰς κρήνας καὶ, χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ περιεργὸν βλέμμα, ἐκολούθησε τὸν πρὸς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν δρόμον του. Ὅταν ἐφθασε πρὸ τοῦ μεγαλοπρεποῦς τούτου τεμένους, ἐσταμάτησεν ὀλίγον, ὥσάν νὰ ἤθελε νὰ σκεφθῇ, μετ' ὃ ἐεῖσῃ.

Ἀυτὴν τὴν ὥραν θὰ εἰσπίπτει ἐξάπντος ὁ ἀρχηγός, ἐσκέφθη.

Καὶ ἤρχισε νὰ τὸν ἀναζητῇ μετὰ τὸν ἐκεῖ ἐφροσμένον χατζάδων καὶ προσκυνητῶν. Τέλος ἐπλησίασεν ἕνα καθήμενον παρὰ τὸν ἱερὸν καὶ στηριζόμενον ἐπὶ μίᾳ ἐκ τῶν μεγαλοπρεπῶν στηλῶν τοῦ τεμένους. Ὁ ἀνδρακὸς οὗτος ἐφθαρν ἐφθαρμένην

ἐνδυμασίαν, τὴν ὁποίαν προσεπάθει νὰ περικαλύψῃ δι' ἐνὸς παλαιότερου μανδύου· ἦτο ἀκόμη νέος, διότι ἡ γενεὴς του ἦτο μακρὴ, ἐφαίνετο δὲ βυθισμένος εἰς σκέψεις.

Χαίρει, ἀρχὸν τῶν ἐπαυτῶν καὶ κόρη μου, εἶπεν ὁ τοῦφεκτῆς πρὸς τὸν ἀγνωστον.

— Καλὰ. Ἐχεῖς δικαίον, πολὺ καλλιτέρα εἶναι ἡ ζωὴ τοῦ ἐπαυτοῦ, τὴν ὁποίαν διαίκομεν καὶ τὴν ὁποίαν καὶ σὺ ἐδοκίμασες, παρὰ τὴν ζωὴν τῶν παλαιῶν. Εἰμεθα ἀμέμμενοι, δὲν βιαζόμεθα εἰς ἐργασίαν, μὴς ἐκτιμᾶ καὶ μὴς σέβεται καὶ ὁ Σουλτάνος τοῦ Γαλιὰ. Ἀλήθεια, πῶς εἶναι;

— Ἀσχημα.
— Πῶς; ἡ ὑγεία σου...
— Δὲν ἀνησυχῶ διὰ τὴν ὑγείαν σου. Ὅταν λέγαι ἀσχημα, ἐννοῶ ἡ ἀσχημα δι' ἡμᾶς.

Τὸ πρόσωπον τοῦ Μάλους ἐξεδήλωσεν ἀνησυχίαν.

— Πῶς; κινεῖς κίνδυνος μὴς ἀπειλεῖ;

— Μάλιστα.

— Σοβαρὸς;

— Κρίνε' ὁ Ἀρβούλ Χαμὴτ, φοβούμενος τὰς συγκομιδὰς τῶν φίλων τοῦ Μουράτ, μὴς περιποιεῖται καὶ μὴς κολακεύει, διότι ἡμεῖς οἱ ἐπαῖται τοῦ εἰμεθα ἡ καλλιτέρα ἀστυνομία.

— Με φοβίζεις, παιδί μου.

— Ἀξίζει τὸν κόπον. Λοιπὸν δύο Χριστιανοὶ τοῦ ὑπεσχέθησαν ὅτι θὰ τὸν ἀπαλλάξουν ἀπὸ κάθε φόβου καὶ ἀνησυχίας.

— Ἐγὼ ἐμπιστεύσθην εἰς αὐτούς;

— Τυφλὴν. Τοῖς ἐπέτρεψε νὰ μένουν εἰς τὸ Γαλιὰ, εἰς τὸ Τσεράν, εἰς τοὺς γυναικονίτας.

Ὁ τοῦφεκτῆς ἐφαίνετο πολὺ βιαστικός, διήρχετο τὰς στενωποὺς τῆς Σκαμπουλῆ, τὰς λεωφόρους, τὰς κρήνας καὶ, χωρὶς νὰ εἰσέλθῃ περιεργὸν βλέμμα, ἐκολούθησε τὸν πρὸς τὴν Ἁγίαν Σοφίαν δρόμον του.

Ἐκείνος ἐσημείωσε καθὼς τὴν περὶ τὴν Ἁγίαν Σοφίαν δρόμον.

Χαίρει καὶ σὺ, πιατὴ Ἀσάφ. Εἰσῆλθον εἰς τὸν γυναικονίτην σου, διὰ νὰ σοῦ εἰπῶ ὅτι ἀποφύει εἰς αὐτὸν ἡ κοίτα.

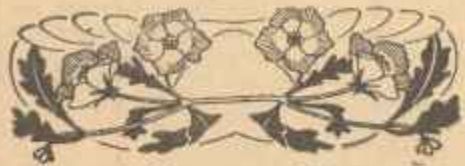
Τώρα ἂς πάμε νὰ κοιμηθῶμε καὶ ἡμεῖς. Καὶ ἐνθ' ἐπιθόρσις τὰ λόγια αὐτά, ἀπεσπάρθη εἰς τὸ ἀκότος καὶ ἔχθη ὁπισθεν μίς ἰδιαιτέρας θύρας.

Ἦτο εἰς τοῦφεκτῆς τοῦ Σουλτάνου, εἰς σωματοφύλαξ, τοῦ ὁποῦν καθῆκον ἦτο νὰ ἐπαρτυρῇ διὰ τὴν ζωὴν τοῦ κυρίου του.

— Ἐνδεκά ἡ ὥρα, ἐπιθόρσις· πολλὴ ἀργὰ ἐμῶν ἀπόψε. Ὁ Μάλ-Σιδὶ Μάλους εἶναι βέβαια τὴν ὥραν αὐτὴν εἰς τὸν γυναικονίτην του. Ἀς εἶναι, τὸ πρῶν θὰ τοῦ εἰπῶ ὅτι ἀποφύει εἰς αὐτὸν ἡ κοίτα.

Τώρα ἂς πάμε νὰ κοιμηθῶμε καὶ ἡμεῖς. Καὶ ἐνθ' ἐπιθόρσις τὰ λόγια αὐτά, ἀπεσπάρθη εἰς τὸ ἀκότος καὶ ἔχθη ὁπισθεν μίς ἰδιαιτέρας θύρας.

(ἀκολουθεῖ)

ΕΡΩΣ ΥΠΟ ΠΡΟΣΩΠΙΔΑ

— Λοιπόν, αγάπη μου, θά μ' ἐνθυμήσαι;
— Σὺ τ' ὀρκίζεσαι, καλή μου Εὐτέρπη.
— Καὶ θά μ' ἀγαπᾷς;
— Μὰ διατί ἀμφιβάλλεις; ναί, σοὺ ὀρκίζομαι εἰς τὸ φῶς τῆς σελήνης, εἰς τ' ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, εἰς ὅ,τι ἔχω πολυτιμότερον, εἰς τὴν ὕψαινον μου, ὅτι δὲν θά σέ ξεχάσω, ὅτι θά σ' ἀγαπῶ...

Δύο ἡχηρὰ φιλήματα διέκοψαν τὴν φλογερὰν αὐτὴν ἐρωτικὴν ἐξομολόγησιν.

Τὸ εἰδύλλιον αὐτό, ἡ ὥραία αὐτὴ σκηνή, ἐλάμβανε χώραν κάτω ὑπὸ μίαν γηραιὰν πλάτανον, ἡ ὁποία ἐσκλέρπει γύρω πυκνὴν σκιάν ὑπὸ τὸ φῶς τῆς σελήνης. Δύο νέοι, ὁ Κωνσταντῖνος, υἱὸς προκρίτου τῆς κομποπόλεως, καὶ ἡ Εὐτέρπη, ὀρφανὴ κόρη, καυχήσιας ὠραϊότητος, ἀντήλλασαν τὴν ἐκδήλωσιν τῶν αἰσθημάτων των. Ὁ Κωνσταντῖνος τὴν ἐπομένῃν πολὺ πρῶτὴν ἔφραγε διὰ τὴν πρωτεύουσάν, ὅπου θὰ ἠκολούθει μαθήματα νομικῆς καὶ ἡ Εὐτέρπη κατὰ τὴν νυκτερινὴν ταύτην συνάντησιν ἠθέλησε νὰ πάρῃ τὴν τελευταίαν ἐρωτικὴν τοῦ νέου ἐξομολόγησιν.

Πόσον ἐκείνη τὸν ἠγάπα! πόσον ἐφοβεῖτο τὴν ἀπομάκρυνσιν του!

Ὁ Κωνσταντῖνος δὲν θὰ ἐφραγε μόνος· ὁ Ἀνδρέας, ἐξάδελφός του ἐκ μητρός, θὰ τὸν ἠκολούθει· αὐτὸς, ὡς ἐκείνος, ἐπρόκειτο νὰ ἀκολουθήσῃ πανεπιστημιακὰς σπουδὰς, καὶ αὐτὸς, ὡς ἐκείνος, εἶχε τὰ ὠραῖά του ὄνειρα· ἀλλ' ὁ Ἀνδρέας δὲν ἦτο τόσο εὐτυχὴς ὡς ὁ ἐξάδελφός του.

Ἐν πρώτοις ἡ φύσις αὐτὴ δὲν ἐφάνη καὶ πολὺ εὐνοϊκὴ εἰς αὐτὸν μικρὸ ἀναστήματος, μὲ ἀκανόνιστα χαρακτηριστικὰ προσώπου, εἰς τὸ ὅποιον μόνον οἱ μεγάλοι τοῦ ὀφθαλμοῦ ἐκάνον ἐξαιρέσειν, δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ τὴν φρίκην τοῦ ἐξάδελφου του, ὁ ὁποῖος ἦτο εὐμορφος καὶ υἱὸς πλουσίου εἰσοδηματίου. Τὰ φυσικὰ του αὐτὰ μειονεκτήματα καὶ ἡ κοινωνικὴ θέσις του τὸν ἔθετον εἰς δευτέραν μοῖραν εἰς τὸν ἔρωτα αὐτόν. Ἐνῷ δὲ ὁ Κωνσταντῖνος ἀντήλλασεν αὐτὰ τὰ περιπαθεῖς λόγια μετὰ τὴν Εὐτέρπην, ἐνθ' ἐλάμβανεν ἀπ' αὐτὴν δύο θερμὰ ἀποχαλρευτικὰ φιλήματα, ὁ Ἀνδρέας, μόνος, μελαγχολικὸς ἔδενε τὴν βαλίτσάν του, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀναστενάζων.

Ἐίχε καὶ αὐτὸς ἀγαπήσει· ἡ καλλονὴ τῆς Εὐτέρπης, ἡ εὐγένεια τῶν αἰσθημάτων της, τὸν εἶχε γοητεύσει καὶ τὴν ἡρωτεῦσιν, ἀλλ' εἰς τὸν ἔρωτα αὐτὸν τὸν εἶχε προλάβει ὁ ἐξάδελφός του καὶ ἐπέβλεψεν. Ἐκρυψε τὸ αἰσθητὴν του βαθεῖα εἰς τὴν ψυχὴν καὶ εἶχε τὴν γενναϊότητα νὰ υποφέρει μόνος, χωρὶς νὰ ζητήσῃ παρηγορίαν εἰς ἄλλον ἔρωτα. Ἐκείνος μόνον τὴν Εὐτέρπην ἠγάπα. Τὴν ἠγάπα, ἀλλὰ πῶς νὰ τῆς ἐκμυστηρευθῇ τὸν ἔρωτά του;

Μήπως δὲν ἦτο βέβαιος ὅτι θ' ἀπετύγχανεν, ὅτι θὰ καθίστατο γελοῖος; Αὐτὰ ἐσκέπτετο καὶ ὑπέφερε.

Παρήλθον ἀρχατοὶ μῆνες ἀπὸ τὴν ἐσπέραν τοῦ εἰδύλλου. Ὁ Κωνσταντῖνος καὶ ὁ Ἀνδρέας ἀπεμακρύνθησαν ἀπὸ τὴν μικρὰν γενέτειραν κομποπόλιν των καὶ ἦδη, ἀκαδημαϊκοὶ πολῖται, ἔχον εὐτυχίαν μετὰ τὰς ἀπολαύσεις τῆς φοιτητικῆς ζωῆς.

Τὰ μαθήματα, αἰφοιτητικαὶ συναστροφαί, αἱ νεανικαὶ διασκεδάσεις, οἱ εὐκολοὶ ἔρωτες, ὅλα αὐτὰ εἶναι πράγματα πολὺ εὐχάριστα δι' ἐκείνον, ὁ ὁποῖος εἶναι νέος εἰκοσιπέντε ἐτῶν καὶ δὲν ἔχει ἄλλας φροντίδας.

Μέσα εἰς τὸν βίον αὐτόν τῆς πόλεως ὁ Κωνσταντῖνος εἶχε μακαριώτατα, ἔγινεν ἄλλος ἄνθρωπος, ὁ βίος του δὲν ἦτο πλέον τακτικὸς, ἡ δὲ σωματικὴ ὠραιότης του τοῦ προσεπύρρισε πολλοὺς ἔρωτας. Ἀλλοίμονον! ἡ Εὐτέρπη σιγὰ-σιγὰ διεγράφετο καὶ ἀπὸ τὴν μνήμην τοῦ Κωνσταντῖνου, διότι ἀπὸ τὴν καρδίαν του εἶχε διαγραφῇ πρὸ πολλοῦ.

Εἰς τὰς πόλεις ὁ ἔρωσις καὶ ἡ μόδα εἶναι ἐξίσου εὐμετάβολα πράγματα· τίποτε εὐκολώτερον ἀπὸ μίαν παρομοίαν μεταβολήν. Εἰς τοὺς μικροὺς ὁμοῦ συνοικισμοὺς, εἰς τοὺς ὁποῖους ὁ πολιτισμὸς δὲν εἰσέλασεν ἀκόμη κατακτινή, ἡ μόδα καὶ ὁ ἔρως ἐξακολουθοῦν νὰ μένουν οἱ αἰῶνες καὶ σταθερὰ μνημεῖα, τὰ ὁποῖα ὁ χρόνος δὲν εἶναι ἱκανὸς νὰ τὰ μεταβάλῃ. Ἡ ἐγγονὴ εὐκολοτάτα θὰ φορέσῃ τὸ νυμφικὸν φόρεμα τῆς μάμης εἰς τοὺς γάμους της καὶ δὲν εἶναι παράδοξον νὰ διέλθῃ ἡ ζωὴ ἐνὸς νέου καὶ μίαν κόρης μ' ἓνα ἔρωτα καὶ ἐκείνον ἰδιαιτέρως. Ἀλλ' εἰς τοὺς μεγάλους λαθουρίδους τῆς ζωῆς οἱ ἴδιοι νόμοι δὲν διέπουν τὴν καρδίαν καὶ τὸ ἔνδυμα. Ὁ ἔρως εἶναι ἐν ἐφήμερον ἄνθος, τὸ ὅποιον μαραίνειται τὴν στιγμὴν ἀκριδῶς, κατὰ τὴν ὁποίαν ἀναφύεται.

Ἡ Εὐτέρπη ἔγραφεν εἰς τὸν Κωνσταντῖνον τακτικώτατα. Τὸ ἄνθος καὶ τρυφερὸν αἰσθημα τῆς κόρης ἐξεχύνετο εἰς τὰς ὠραίας γραμμάς τῶν ἐπιστολῶν της, τὰς ὁποίας τῆς ὑπεργόρευε μόνῃ ἡ καρδία της. «Λατρεῦτέ μου—τοῦ ἔγραφεν—εἰσὶ πάντοτε τὸ γλυκύτερον ὄνειρόν μου, ἡ μόνῃ παρηγορία μου... Πολλὰκις πηγαίνω κάτω ἀπὸ τὴν πλάτανον, ἡ ὁποία πρώτη ἤκουσε τὴν ἐρωτικὴν μας ἐξομολόγησιν καὶ ἦτο ἡ μάρτυς τοῦ ἀποχαλρευτικοῦ μας, ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὰ πυκνά της φύλλα, κάθημαι καὶ ρεμβάζω, πλάττω ὄνειρα, σὲ φαντάζομαι... Πόσον εἶμαι τότε εὐτυχὴς!»

Ὁ Κωνσταντῖνος ἐδιάβαζε τὰ γράμματα αὐτά, ἀλλὰ αὐτὴ ἡ βαρεῖα αἰσθηματικότης τὸν ἐπληττε.

— Τί τὰ θέλεις, Ἀνδρέα, ἡμεῖς ἐκεῖ κάτω 'στὰ χοριά· δὲν ἐξυρνομεν νὰ ζήσωμεν—τοῦ ἔλεγε μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν ἐνὸς γράμματος τῆς Εὐτέρπης—ὅλο ρομαντισμὸς καὶ τίποτε ἄλλο. Ἐδῶ εἶναι ἡ ἀληθινὴ ζωὴ.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ἀπήντα.

— Γὰρ κῦτταζε τὰ ἐδῶ κορίτσια καὶ τὰ δικά μας ἐκεῖ κάτω· σ' ἔμας ὅλα δάκρυα καὶ κατεδάσμενα μάτια. Βλέπεις σὲ κάποιον ποὺ τὴν ἀγαπᾷ; ἀλλοίμονον, ἐδέσθηκα διὰ παντός· εἰσὶ ἀπίστος καὶ ἀνανδρὸς· ἂν χαιρετήσῃς καμμὶαν ἄλλην. Ἐδῶ, φίλε μου, καμμὶὰ δὲν παραπονεῖται· ἡμπορεῖς νὰ ταῖς ἀλλάξῃς εὐκολώτερα ἀπὸ ὑποκόμισα.

Ὁ Ἀνδρέας δὲν ὤμειλε, ἀλλὰ μέσα εἰς τὴν καρδίαν του μίαν φοδερὰν ἐπανάστασιν ἔδην μούργουν οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ ἐξάδελφου του. Εἰς ὁποιαδήποτε ἄλλην ὥραν θὰ τοὺς ἐδέχετο, ἀλλ' ὡς συμπτέρμα τῶν ἐπιστολῶν τῆς Εὐτέρπης, καμμὶὰ φορὰ.

— Μὴ τὰ λέγῃς αὐτὰ, ἐξάδελφε, ἰσως εἰς τὰ αἰσθηματικά μας ἐκείνα κορίτσια ἡμπορεῖ νὰ εὕρῃ κανεὶς καλὰς γυναῖκας, ἐνθ' ἐκείνα ποὺ σ' ἀρέσουν τώρα εἶναι μόνον καλαὶ ἐρωμέναι.

— Χά! χά! χά! βλέπω ἔμεινες ὁ αἰώνιος, ὁ ἀδιόρθωτος ἀπαρχιώτης!

Οἱ λόγοι αὐτοὶ τοῦ Κωνσταντῖνου ἐπλήγουν τὴν καρδίαν τοῦ Ἀνδρέου. Μὲ ἀληθινὴν ὀδύνην ἔδλεπεν ὅτι ὁ ἐξάδελφός του εἶχε τελείως ἀλλάξῃ· τὸν ἔδλεπεν εἰς τὰ θέληγτρα τοῦ φοιτητικοῦ του βίου, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι πάντοτε καὶ τὰ καλλίτερα, ν' ἀσωτεύῃ, νὰ περνᾷ τὰς νύκτας του μὲ ὑπόπτου διαγωγῆς γυναικὰ καὶ νὰ περιφρονῇ τὴν πρώτῃν του ἀγαπῇ, ἡ ὁποία μακρὰν, εἰς τὴν γωνίαν τῆς μικρᾶς πατρίδος, ὠνειρεύετο τὴν εὐτυχίαν εἰς τὸ πλευρόν τοῦ ἀγαπητοῦ της Κωνσταντῖνου.

Ὡ! διατί νὰ μὴ ἦτο αὐτὸς ὁ ἐλκεκτός της καρδίας της! πόσον θὰ τὴν ἐλάτρευεν! Ἀλλὰ μήπως καὶ τώρα δὲν τὴν λατρεῖ;

Εἰς τὰ πρῶτα περιπαθεῖς γράμματα τῆς Εὐτέρπης ὁ Κωνσταντῖνος ἀπήντησε μὲ μίαν ἢ δύο βραχεῖας ἐπιστολάς· κατόπιν ἤρχισε νὰ τῆς στέλλῃ μερικὰ εἰκονογραφημένα δελτάρια, εἰς τὰ ὁποῖα ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἐχάραττε καὶ καμμίαν λέξιν καὶ κοτόπιν... τελεία σιγῇ. Εἰς μάνην ἡ πιστὴ κόρη τοῦ ἔγραφεν, εἰς μάνην τοῦ ἐξεδήλωνε μὲ τὰ ἴδια τ' ἀγγὰ καὶ τρυφερὰ χρώματα τὸ αἰσθημὰ της· ἐκείνος ἤνοιγε τὰς ἐπιστολάς ἐκείνας μὲ τὴν μεγαλειτέραν ἀδιαφορίαν, ἐνθ' εὐρίσκατο ἐπὶ τῶν γονάτων κάποιαν ἐταιρὰς ἢ, ὅπερ καὶ σὺνηθες, δὲν τὰς ἤνοιγε διόλου.

Μίαν ἡμέραν ἀνυπομονῶς περιέμενε τὸν γραμματοκομιστὴν· ὁ πατήρ του εἶχε καιρὸν νὰ τοῦ σταλῇ χρήματα καὶ αἱ διασκεδάσεις τὸν εἶχον ἀφήσει ἀπένταρον.

— Σήμερον χωρὶς ἄλλο πρέπει νὰ πάρω γράμμα του καὶ χρήματα, ἄλλως εἶμαι χαμένος, ἔλεγε εἰς τὸν Ἀνδρέαν.

Μετ' ὀλίγον κτυπᾷ ἡ θύρα καὶ ὁ διανομεὺς τοῦ παρουσιάζει ἓν γράμμα.

— Δόξα σοι ὁ Θεός, ἀναφωνεῖ καὶ ἀρπάζει τὸν φάκελλον, ἀλλ' ἀμέσως ἐξαγριοῦται.

Τὴν συχαμερῇ, τὴν φλύαρχῃ, αὐτὴ πάλι γράφει, μὲ ταῖς ἀνοήσιαις της μὲ φέρνει μόνον τὴν ἀτυχίαν.

Καὶ χωρὶς ν' ἀνοιχῇ κἂν τὸ γραμματάκι ἐκεῖνο, τὸ ὅποιον εἶχεν ἐξάπαντος γραφῇ μὲ τὸσους παλμούς, τὸ ἐπέταξε μὲ ἀηδίαν καὶ ἔφυγε βιαστικά.

Ὁ Ἀνδρέας ἐξηγριώθη, ἐφαντάζετο τὴν Εὐτέρπην μὲ τὴν ἀγνὴν ψυχὴν της καὶ μὲ τὸ σταθερὸν αἰσθημὰ, καὶ ὑπέφερε, διότι προέδλεπε τὸ θλιβερόν τέλος τοῦ ἔρωτος ἐκείνου. Ὅταν ἔμεινε μόνος ἔλαβε μίαν ἀπόφασιν.

— Τὸ γράμμα αὐτὸ τὸ περιφρονημένον δὲν πρέπει νὰ μείνῃ ἐστὶ· ἀφοῦ ἐκείνος, διὰ τὸν ὅποιον ἔγραψα, ἀρνείται νὰ τὸ διαβάσῃ, ἂς τὸ ἀνοίξω, δὲν θὰ κάμω ἄσχημα.

Τὸ ἤνοιξε καὶ ἤρχισε νὰ τὸ διαβάσῃ: «Βλέπω ὅτι δὲν μοὶ ἀπαντᾷς εἰς τὰ γράμματά μου. καμμὶὰ φορὰ παραπονοῦμαι καὶ ἀρχίζω νὰ φοδοῦμαι διὰ τὴν ἀγάπην μας, ἀλλὰ πάλιν μετανῶ διὰ τοὺς φόβους μου καὶ λέγω: Ὁ

Κωνσταντῖνος ἔχει τὰ μαθήματά του, τὰς ἀσχολίας του καὶ δὲν θὰ εὐκαιρῇ βέβαια νὰ μὲ γράψῃ».

Ὁ Ἀνδρέας, μόλις ἀνέγνωσε τὴν ἐπιστολήν, ἐσκέφθη ν' ἀπαντήσῃ καὶ νὰ ἐκθέσῃ εἰς τὴν Εὐτέρπην τὴν διαγωγὴν τοῦ Κωνσταντῖνου, ἀλλ' ἐφοβεῖτο ὅχι τὸν ἐξάδελφόν του, ἀλλὰ τὴν κόρην.

— Θὰ τὴν βυθίσω, ἐσκέπτετο, εἰς τὴν βαρυτέραν λύπην, ἡ ὁποία ἡμπορεῖ νὰ τὴν πειράξῃ πολὺ, ὅστερον ἀπὸ τὴν παρατηρουμένην ἀδυναμίαν καὶ τὴν ἀσθένειαν ποὺ ἔπαθεν ἡ Εὐτέρπη.

Καὶ πραγματικῶς ἡ κόρη εἶχε πάθει κατὰ τοὺς τελευταίους ἐκείνους μῆνας μίαν ἀνεξήγητον ἐξασθένησιν.

— Πρέπει κάτι ἄλλο νὰ κάμω, ἐσκέφθη, καὶ ἐκάθισεν παρὰ τὴν τράπεζαν, ἡ ὁποία ἐχρησίμευε καὶ ὡς γραφεῖον καὶ ὡς τράπεζα φαγητοῦ.

ἤρχισε νὰ γράφῃ. Ἐγραφεν ἐπὶ πολὺ, οἱ ὀφθαλμοὶ ἐξήστραπτον ἀπὸ τὸ αἰσθημα καὶ αἱ γραμμαὶ προσεκτικὰ ἐγέμιζον τὰς μεγάλας σελίδας. Ἡ ἐπιστολὴ ἐτελείωσεν ἦτο εἰς ὅμοιον πρὸς τὴν Εὐτέρπην καὶ τὸν ἀγνόν ἔρωτα, ἦτο περιπαθεστάτῃ ἐξομολόγησις. Τὸ γράμμα ἐτελείωσε καὶ ὁ Ἀνδρέας ἐπρεπε νὰ τὸ υπογράψῃ. Ἀμφιταλαντεύων ἐπὶ στιγμὴν, ἔπειτα ὅμως ὑπέγραψε: Κωνσταντῖνος, τὸ ἀνέγνωσε μίαν ἀκόμη φορὰν καὶ ἀφοῦ ἐβεβαιώθη ὅτι ὁ χαρακτήρ του ὁμοιάζει μὲ τὸν τοῦ ἐξάδελφου του, τὸ παρέδωκεν εἰς τὸ ταχυδρομεῖον.

— Αὐτὸ εἶναι τὸ μόνον, τὸ ὅποιον εἰμπορῶ νὰ κάμω, ἐσκέφθη.

Οἱ μῆνες παρήγγοντο. Ὁ Κωνσταντῖνος ἐξηκολούθει τὴν ἰδίαν ζωὴν τῆς κραιπάλης, ἡ Εὐτέρπη, εὐτυχὴς πλέον, ἔγραφεν, ἔγραφεν εἰς τὸν Κωνσταντῖνόν της τὰ πυρὲσσοντα γράμματά της, εἰς τὰ ὁποῖα τακτικώτατα ἀπῆντα ὁ Ἀνδρέας μὲ τὴν υπογραφήν τοῦ ἐξάδελφου του. «Ἀπὸ τῆς ἡμέρας ποὺ ἤρχισα νὰ παίρνω συχνὰ γράμματά σου, ἔγινε πολὺ καλλίτερα ἀπ' ὅ,τι ἦμην. Ἀπὸ τὴν ἡμέραν ποὺ ἐφύγες παρεπονόμην μὲ τὸ σῶμα μου, μὲ τὸν ὀργανισμόν μου, ἤμην κατῆσχος· τώρα ἤρχισα ν' ἀναλαμβάνω. Ἡ θεραπεία μου εἰσὶ σὺ». Ὅταν ἐλάμβανε τὰ γράμματα ταῦτα ὁ Ἀνδρέας, διότι ὁ Κωνσταντῖνος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀπηυθύνοντο, οὔτε κἂν τὰ ἤνοιγεν, ἐγέμιζεν ἀπὸ χαρὰν καὶ ἐνθουσιασμόν καὶ ἐξηκολούθει ν' ἀπαντᾷ.

Τὰ ἔτη τῶν πανεπιστημιακῶν σπουδῶν παρήλθον· ὁ Κωνσταντῖνος μὲ μερικὰς σπασμωδικὰς ἐνεργείας κατόρθωσε νὰ πάρῃ κάποιον δίπλωμα. Ὁ Ἀνδρέας ἐπέτυχε πανηγυρικῶς. Καὶ οἱ δύο δὲ ἐπέστρεψαν εἰς τὴν πατρίδα των. Ἀλλὰ δὲν ἦσαν ὅπως ἀνεχώρησαν· τοῦλάχιστον ὁ Κωνσταντῖνος, ὅστερον ἀπὸ τὸν βίον τῆς κραιπάλης καὶ τῆς ἀνηθικότητος, ἐπέστρεψε ριζὸς, ὠχρὸς, μὲ τ' ἀψευδῆ σημεῖα τοῦ ἀλκοολισμοῦ ἐπὶ τοῦ προσώπου.

Ὡ! μὲ πόλους παλμούς ἡ Εὐτέρπη περιέμενε τὸν ἀγαπητόν της, ἀλλὰ καὶ ὁποῖα ἐκπληξίς, ὅταν εἶδεν ὅτι, καίτοι παρήλθον ἡμέραι ἀπὸ τῆς ἀφίξεώς του, δὲν ἔζητει νὰ τὴν ἴσῃ καὶ τὴν ἀπέφραγε!

Ἐν δειλινόν ὁ Κωνσταντῖνος, βαρὺς, σκυθρωπός, νοσταλγὸν τὰς ἡμέρας τῶν φοιτητικῶν ἀνοησιῶν, ἀπεμακρύνθη ὀλίγον εἰς τοὺς κήπους. Ἡ Εὐτέρπη τὸν παρηκολούθει, τὸν πλησιάζει καὶ τὸν καλεῖ:

— Κωνσταντίνε!

— Ποῖος εἶναι; ἀπαντᾷ ἐκείνος στρέφων τὸ πρόσωπον, ἂ! σὺ εἶσαι, Εὐτέρπη;

— Ἐγὼ εἶμαι, ποὺ ἦλθα νὰ σοὺ εὐχηθῶ τελευταία τὸ καλὸς ὄρισε!

— Ἀ! σ' εὐχαριστῶ, καὶ σὺ τί γίνεσαι; πανδρεῦθηκες;

— Νὰ πανδρευθῶ; ἀλλὰ ἦτο δυνατόν νὰ ξεχάσω τὸν ἔρωτά μου;

— Παιδικαὶ ἀνοησίαι.

— Ἀσταῖξομαι! τὰ γράμματά σου, τὰ φλογερὰ ἐκείνα γράμματά σου, μοῦ λέγουν πῶς τώρα θέλεις νὰ μὲ δοκιμάσῃς.

— Ποῖα γράμματα ἐγγονεῖς;

— Νὰ, ἐκείνα ποὺ ἔως προχθὲς ἀκόμῃ μοὺ ἐστάλλες.

Ὁ Κωνσταντῖνος ἤνοιξε τοὺς θολοὺς ὀφθαλμούς του περισσότερον μ' ἐκπληξιν καὶ οἶκτον. Ἐμειδίασεν ὀλίγον, ἔπειτα ἔπηρε τὸ κρῶς χεράκι τῆς κόρης εἰς τὴν φλογερὰν του παλάμην, τὴν ἐκότταξε κατὰ πρόσωπον καὶ ἐψιθύρισε:

— Πτωχὴ Εὐτέρπη... καὶ ἐσκέφθη: Ἐτραλλάθη.

Τὴν ἀφήκε καὶ ἀπεμακρύνθη βιαστικῶς.

Ἡ Εὐτέρπη ἤρχισε νὰ φθίνῃ καὶ πάλιν. Ἡ περιφρόνησις, τὴν ὁποίαν εὗρεν, ἡ ψυχρότης, τὴν ὁποίαν συνήτησεν εἰς τὸν Κωνσταντῖνον, κατέτρωγον τὴν καρδίαν της, δὲν ἤθελε πλέον νὰ τὸν βλέπῃ, ἀλλ' ἔπαιρνε τὰ γράμματά του—τὰ γράμματα ποὺ εἶχε σταλῇ ὁ Ἀνδρέας μὲ τὴν υπογραφήν του—καὶ κάτω ἀπὸ τὴν πλάτανον τῶν ἐξομολογήσεων τὰ ἐδιάβαζε καὶ ἔχουνεν ἐπ' αὐτῶν τὰ δάκρυά της, ὅπως ἐπὶ τῆς πλακῆς προσφύλλου τάφου.

Ὁ Ἀνδρέας ὅμως ἤγγρυνει, παρηκολούθει τὴν κόρην καὶ ἐσκέπτετο ὅτι ἦτο πλέον καιρὸς ν' ἀποκαλυφθῇ. Ἐν ἀπόγευμα πλησιάζει τὴν κόρην, ἐνθ' ἐκείνη ἐπίστευεν ὅτι ἦτο μόνῃ κάτω ἀπὸ τὸ ἀγαπητόν της δένδρον.

— Διατί κλαίεις, Εὐτέρπη;

Ἐκείνη ἐσπόγγισε τὰ μάτια της, ἐκρυψε βιαστικὰ τὰ γράμματα καὶ ἐψάλλισε:

— Δὲν κλαίω...

— Ὅχι, ὅχι, μοῦ κρύπτεις τοὺς πόνους σου, μοῦ κρύπτεις τὸν λόγον τῆς λύπης σου, ἀλλὰ ἐγὼ τὰ εἰσεύρω ὅλα.

— Πῶς; τί; ἐψιθύρισε ἡ κόρη ἀνήσυχος.

— Ἐκείνος, διὰ τὸν ὁποῖον κλαίεις, ἐκείνος, διὰ τὸν ὁποῖον τώρα αγωνίζεσαι, διότι νομίζεις ὅτι σ' ἀγαπᾷ, δὲν ποῦν νὰ σ' ἀγαπᾷ τώρα, καὶ μάλιστα πολὺ περισσότερον.

— Πῶς τὸ εἰσεύρεις αὐτό;

— Γνωρίζεις τὰ γράμματά αὐτά, Εὐτέρπη;

— Εἶναι τὰ ἴδια μου! ἀνεφώνησεν ἐκείνη λαμβάνουσα ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἀνδρέα τὰ πρὸς τὸν Κωνσταντῖνον σταλλόμενα γράμματα.

— Καὶ, εἶναι ἰδικά σου, εἰπὼς εἰμὶ καὶ εἶναι ἐκείνα, ἐπὶ τῶν ὁποῖων ἐκκλαιομαι.

— Πῶς αὐτά;

Καὶ ὁ Ἀνδρέας ἤρχισεν ἡσυχῇ-ἡσυχῇ νὰ ἐκθέτῃ τὰ γεγονότα. Παύσαντος ἡ σιγῇ του ἐλάμβανεν ἰσχυρὸν τῶν ἐκφράσεων καὶ εἰς τοὺς ὀφθαλμούς του τὰ πυρὰ ἀναφέροντο τὴν φλόγα τῆς καρδίας του...

Πολλοὶ μῆνες εἶχον παρελθεῖ. Ὁ Κωνσταντῖνος, ὅμοιος τοῦ ἀκατάστατου βίου του, ἐλθὼν εἰς διάστασιν μετὰ τὸν πατέρα του, ἐφυγεν ἐκ τῆς πατρίδος του· ζῶντων νὰ κερσῇ μὲ τὸ πούριον τῆς ἡδονῆς, περιήλθε πόλεις, ζητῶν τύχην· καὶ κραιπάλην, ὅταν δ' ἐπέστρεψεν εἰς τὴν πατρίδα του, ἡ νόσος εἶχε

κατασκάψῃ τὴν ὑγείαν του. Κατέπεσεν εἰς τὴν κλίνην διὰ νὰ μὴ ἐγερθῇ πλέον.

Ἡ Εὐτέρπη ἐδάκρυσε διὰ τὸν ἄνθρωπον, ὁ ὁποῖος ἐξέλιπεν, ἀλλὰ ταχύτατα παρηγορήθη εἰς τὴν ἀγκάλῃν τοῦ Ἀνδρέου, ὁ ὁποῖος ἦτο πλέον σύζυγός της.

κ.

Η ΜΟΔΑ

Φόρεμα ἐκ λινού, μὲ μικρὰ βολάν ἐκ δαντέλλας. Κορσέζι ἐπίσης ἐκ δαντέλλας μὲ λῶξαν καὶ ποδιὰν ἀπὸ ἀγγλικὸ μπουαρέ.

100

ΤΗΣ ΗΜΕΡΑΣ

Τὴν παρελθούσαν τετάρτην ἔγεινεν ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ Ἑλληνικοῦ Φιλολογικοῦ Συλλόγου ἡ τελετὴ τῶν ἐξετάσεων τοῦ Ἑθνικοῦ Ἑλληνογαλλικοῦ Λυκείου. Τῆς τελετῆς προέστη, ὡς ἦτο ἐπόμενον, ἡ Α. Θ. Π. ὁ Οἰκουμενικὸς Πατριάρχης, παρίσταντο δὲ καὶ πολλοὶ λογάδες. Οἱ ἀλογάδες πάντοτε ἀποκλείονται καὶ ἂν δὲ παραστώσι, δὲν μνημονεύονται. Ἡ Α. Θ. Π. λοιπὸν, ἐπισφραγίσουσα, κατὰ τὰ ἀνέκαθεν κρατοῦντα καὶ παραδεδεγμένα, τὴν τελετὴν, ἐμνημόνευσεν ἐν πρώτοις τοῦ ὀνόματος τοῦ ἱδρυτοῦ ἀειμνήστου, ὃς διὰ τὴν ἀπέθανεν, ἀλλὰ διότι εὐρίσκεται μακρὰν ἡμῶν καὶ διὰ νὰ μὴ λεχθῇ «ὅτι ῥάτια τοῦ δὲν βλέπονται γλήγορα λησιμονοῦνται», Χρ. Χατζηχρηστοῦ, ἀποκαλέσασα αὐτὸν Χριστιανόν. Δὲν γνωρίζομεν ποτὸς συγκοφάντης τὸν ὀνόμασεν εἰδωλολάτρη καὶ ἠνάγκασε τὴν Α. Θ. Π. νὰ τὸν διαφρεύσῃ. Εἶτα ὁ Ἐθνάρχης, ἀποτεινόμενος πρὸς τοὺς καθηγητὰς τοῦ Λυκείου, ἐξέφρασε τὴν λύπην αὐτοῦ διὰ τὴν τελευταίαν στάσιν των, ἀπαιτούντων τὰ εἰς αὐτοὺς ὀφειλόμενα μετὰ πείσματος καὶ ἐπιμονῆς, καὶ ἐν τέλει παρήνευσεν αὐτοὺς τὰ εἰκότα, ὑπενθυμίας τὸ «ὅς ἐπ' ἄσπερ μόνον ζῆσεται ἄνθρωπος» καὶ συστήσας εἰς αὐτοὺς τὴν ἐπισταμένην μελέτην τῆς βιογραφίας Ἰωάννου τοῦ Νησταυτοῦ.

Τὴν προσφώνησιν ταύτην τοῦ Ἐθνάρχου ἐπικολοῦσθησεν φάσμα ψαλὲν ὑπὸ τῶν μαθητῶν, ἀγώντος τοῦ κλειδοκυμβαλοῦ, συνοδευόντων δὲ τῶν καθηγητῶν διὰ τοῦ ταμπούρα, ὃν ἀπὸ τῆς ἀναγνωρίσεως τοῦ Λυκείου ὡς ἑθνικοῦ καὶ τῆς καθυστερήσεως τῶν μισθῶν τῶν καθηγητῶν ἔμαθον οὗτοι νὰ παίζουν θανμάσια.

★

Τὸ ζήτημα τῆς στρατολογίας, φαίνεται, ἀπασχολοῦν σοβαρῶς τοὺς ράπτας καὶ ὑποδηματοποιούς τοῦ Πέραν, πολλοὶ τῶν πελατῶν τῶν ὁποίων ἀφίσκονται ἤδη εἰς τὰς τάξεις τοῦ στρατοῦ.

Εἰς τῶν ραπτῶν τούτων ἐρωτᾷ γνωριστὸν τὸν περὶ τίνος δανδῆ πελάτου του:

— Καὶ ποῦ τὸν κατέταξαν;

— Εἰς τὸ πυροβολικόν.

Καὶ ὁ ράπτης, κινῶν ἐν ἀπελπισίᾳ τὴν κεφαλὴν:

— Τώρα περὶ θὰ μοῦ τὸ σκάση τὸ κανόνι!

Συνεδρίασις Ἑλευθέρων Τεκτόνων.

(ἐκ τοῦ ἐκδομένου ἔργου «Μυστήρια τῆς Φραμματομίας»)

Εἰς τὸ γεῦμα τὸ παρατεθὲν ὑπὸ τοῦ βασιλέως τοῦ Μαυροβουνίου πρὸς τιμὴν τοῦ ἀρχιεπισκόπου Σαρόδρας καὶ τοῦ Ἰσμαὴλ Κεμαλ βέη, ὁ ἡγεμὼν Νισήτας λέγεται ὅτι εἶπε: «Καὶ ἐὰν μοῦ προσέφερον τὴν Μασδονίαν ἐπὶ πινάκιον δὲν θὰ τὴν ἀπεδεχόμην».

Νὰ τὸ κατεύπωμεν;

Πιθανόν.

Ἀλλὰ καὶ ἡ Τουρκία δὲν φαίνεται διατεθειμένη νὰ κίμῃ ἕνα τέτοιο λαφῆρι εἰς τὸν πρῶτον ἡγεμόνα καὶ νῦν βασιλέα τῶν Μαυρῶν Ὅρεων.

Μεταξὺ πολιτικολόγων:

— Αἱ σχέσεις Τουρκίας καὶ Μαυροβουνίου ὅλοεν ὁ ξύνονται.

— Ναι, ἐνῷ ἡ Εὐρώπη περισπᾶται μὲ τὸ μαροκινόν.

★

Καὶ διὰ τὴν αἰτίαν τῆς ἡμέρας:

— Μεταξὺ δεσποτίνων:

— Πῶς τὸν πῆρε αὕτη ἡ δυστυχὴς ἡ Κατρίνα τὸν ἄνδρα, εἶμαι τόσον ψυχρὸς!...

— Τὴν ἐμάχρισαν τὰ κυνέα καὶ τὰ...

ΑΝΤΩ. ΠΑΡ...

Τύπος διδασκάλου λογεδοῦντος.

— Ἐκαμ ἑβδομηκοντα τρία λάθη εἰς τὴν ὁρθογραφίαν, ἀλλὰ μ' εἶπεν ὁ διδάσκαλος πῶς ἔχω μέλλον νὰ γίνω συγγραφεὺς τῆς νέας σχολῆς.

Διδασκάλισσαι τῆς νέας σχολῆς.